

Delinqüents 'acceptables'

La sensació de seguretat d'una societat es mesura molt més per efectes psicològics que per dades estadístiques de criminalitat o el nombre de patrulles de policia. Els veïns de Lloret de Mar han sentit de cop la fiblada d'un comportament antisocial dels turistes de discoteca que fa anys que omplen els seus hotels i apartaments. A Lloret saben de la magnitud d'aquest problema des de fa temps i es resignen a conviure-hi. També els veïns de Tottenham, a Londres, o de Clichy-sous-bois, als afores de París, saben que deixar el seu cotxe de nit al carrer implica el risc de trobar-lo cremat l'endemà al matí. I no només aquest estiu, sinó que es tracta d'un comportament habitual des de fa anys. Així doncs, hi ha un cert nivell de vandalisme que hem arribat a considerar acceptable o, com a mínim, impossible d'eradicar. Alguns vinculen aquest tipus de delinqüència a la immigració massiva, altres a les desigualtats socials i àdhuc hi ha qui ho explica per una pèrdua de valors tradicionals. Pel cas, tant li fa. El fet és que aquesta violència existeix, i que les forces de seguretat se'ns mostren impotents per resoldre-la.

A les principals ciutats nord-americanes –així com a Londres i París– fa temps que s'aplica un mateix mètode sota un eslògan tan fàcil com efectista: "Tolerància zero contra el crim" (encunyat per Rudolph Giuliani, exalcalde de Nova York). Per això el govern britànic ha fitxat William Bratton, excap de policia de Los Angeles i Nova York, amb l'objectiu de posar fi a les bandes organitzades als suburbis del Regne Unit. Missió impossible? Del tot: el mateix Bratton ja ha declarat que el problema del Regne Unit "és social, i no policial. Per resoldre'l caldria la participació de tota la societat". I aquest és el problema. Però Bratton no es referia ni a la diversitat ètnica dels barris en qüestió, ni a les desigualtats econòmiques de la societat britànica. Bratton parlava de la confusió moral dels delinqüents i de la inhibició de la resta de veïns. Entendre que robar una televisió de plasma de la botiga de la cantonada està malament. Que cremar un contenidor o destrossar un fanal públic és reprobable. I als que ho veiem, ens cal el coratge de denunciar-ho. Escridassar els que fan destrosses menors al mobiliari urbà en presència nostra, o trucar a la policia quan veiem un comportament delictiu major.

Però és que davant l'alt grau de violència d'algunes bandes, fins i tot la policia sembla mirar en una altra direcció. Els agents eviten el conflicte, i els seus caps dissimulen el fracàs en la desarticulació de les xarxes criminals amb un augment de multes i detencions fàcils: siguin venedors top manta, autònoms que treballen en negre o conductors que aparquen en doble fila. Les estadístiques policials no reflecteixen l'augment del comportament antisocial, per què? En parlava en aquestes pàgines Joaquim Coello fa dos dies: "Tenim por. La manca de seguretat, la difuminació de les referències, la pèrdua dels valors i paradigmes amb els quals un ha viscut i els canvis socials i econòmics sense un origen i una autoria clars i amb un destí i una motivació incerta, creen a la persona sensació de por, de desconcert, d'inseguretat." Coello parlava de la incertesa davant un món i uns valors canviants; és necessari un discurs de cohesió social en els barris més pobres i cal que ens preguntem si davant l'exclusió el millor que podem fer és precisament tancar serveis socials o centres veïnals amb l'excusa que no hi ha diners. Però també cal recuperar la figura de l'autoritat: del bé comú i del càstig contra qui hi atempta.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 18-08-2011 Pàgina 11

-El Punt Avui. Edició Nacional 18-08-2011 Pàgina 17

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/7-vista/8-articles/444011-delinqueents-acceptables.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mes&utm_source=rss&utm_medium=mes&utm_campaign=rss